

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑσπρία δραχμαὶς 120. Ἐξέ-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνα δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΑΘΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ πενδρα-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐοῦβηοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδοσ Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρθόλμειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 12 Ἀπριλίου 1941

Ἔτος 68ον.—Ἀριθ. 19

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JACQUELINE DUCHE

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Δὲν ἦταν λοιπὸν τόσο παράξενο ποὺ ἡ καίμενούλα οὔτε χρώματα εἶχε, οὔτε τὴν ἀνάπτυξη ἐνὸς παι-
διοῦ τῆς ἡλικίας τῆς εἰδεινε.

Θέλοντας νὰ φανῆ χρήσιμη, ἡ Δό-
ζια εἶχε ἀρχίσει νὰ μοιράζῃ μόνη
τῆς τοὺς καφέδες. Ὁ

Μάνος τὴν παρακολου-
θοῦσε μὲ ἱκανοποίηση.
Ἐβρισκε πὼς τὸ σπιτι-
τους ἔπαιρνε ἄλλη χάρη
μὲ τὴν παρουσία μιᾶς
γυναίκας, μ' ὅλο ποὺ ἡ
γυναίκα αὐτὴ δὲν ἦταν
παρὰ ἓνα τόσο δὲ κορι-
τσάκι.

—Ἐγὼ τώρα θὰ πάω
νὰ ἐργασθῶ, εἶπε ἀφοῦ
τέλειωσε τὸν καφέ του
Ἐσεῖς τί σκοπεύετε νὰ
κάνετε;

—Ἐγὼ εἶχα σκοπὸ
νὰ σελλώσω τὸν Ντορῆ
καὶ νὰ κάνω μιὰ βόλτα,
δῆλωσε ὁ Ντένης, μὰ νὰ
ποὺ τώρα ἔπιασε νὰ
βρέξῃ, ἔκανε φουρκισμέ-
νος, πλησιάζοντας τὸ
παράθυρο ἔπου ἡ μπόρα
χτυποῦσε ἀγρία τὰ τζά-
μια. Ἄψυχος ποὺ εἶμαι!

—Ἐ, δὲν πειράζει,
θὰ περιμένῃς νὰ παράσῃ,
φώναξε εἰρωνικά ὁ Βί-
κτωρ, κάνοντας μιὰ
καραμπόλα.

—Ἐσὺ νὰ μὴ μιλάς, ἔταν δὲν σὲ
ρωτᾶνε, φώναξε ὁ Ντένης γυρίζον-
τας πάνω-κάτω σὰν τὸ λιοντάρι στὸ
κλουβί.

—Τί διαβάσεις αὐτοῦ, Γκύ; ρώ-
τησε ἀπότομα, στέκοντας μπρὸς στὸν
μικρότερο ἀδερφό του.

Ὁ Γκύ, βυθισμένος καθὼς ἦταν
στὸ φυλλομέτρημα μιᾶς στίδας πε-
ριοδικῶν, ἀργησε λιγάκι νὰ τοῦ ἀ-
παντήσῃ.

—Καθὼς βλέπεις, κοιτάζω τὰ
φυλλάδιά σου, εἶπε τέλος.

—Τὰ φυλλάδιά μου! Ἐγὼ σοῦ
ἔχω ἀπαγορεύσει νὰ τ' ἀγγίξῃς. Ἀ-
νακατεύεις πάντα τοὺς ἀριθμοὺς καὶ
δὲν βρισκῶ ἀκριβῶς, ἔξοπασε ὁ Βίκτωρ
ποὺ βρήκε ἐπιτέλους κάποιον γιὰ
νὰ ξεθυμάνουν τὰ νεύρα του.

δα τῶν περιοδικῶν καὶ τὴ σόφριασε
δλη κάτω.

—Καὶ τώρα μάζεψέ τα!

—Ὅχι, θὰ τὰ μάζεψῃς ἐσὺ, ἔ-
κανε ὁ Γκύ, ποὺ εἶχε γίνεῖ κατα-
κόκκινος.

Ἡ Δόζια σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγ-
μὴ νὰ ἐπέμβῃ, μὰ ὁ μεγάλος εἶχε
πιάσει κιάλας τὸν μικρὸ ἀπὸ τὸ κε-
φάλι καὶ τὸν ὑποχρέωνε νὰ σκύβῃ.
Ὁ μικρὸς τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ γρο-
θιά. Μιὰ λάμψη κακίας φάνηκε στὰ
μάτια τοῦ Ντένη, καὶ ἀρ-
πάξοντας τὸν ἀδελφό του
ἀπὸ τὴ θέση του, τὸν ἐρ-
ριξε κάτω.

Καταφοβισμένη, ἡ μι-
κρούλα χώθηκε σὲ μιὰ
γωνιά· ὁ Βίκτωρ εἶχε
βγῆ ἀπὸ τὴν κάμαρα,
τὸν Μάνο δὲν ἤθελε νὰ
τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ δου-
λειά του καὶ μονομιάς
εἶδε τὰ δυὸ ἀδελφία νὰ
कुλιοῦνται χάμω. Ἀπὸ
τὴν πρώτη στιγμὴ σχε-
δὸν ὁ Ντένης ἔκανε κα-
λὰ τὸ μικρότερο ἀδελφό
του. Ὁ Γκύ πεσμένος
ἀνάσκελα χτυπιόταν γιὰ
νὰ ἐλευθερωθῇ, ἔταν ἡ
φοβερὴ γροθιά τοῦ ἀδελ-
φοῦ του τὸν πέτυχε ἐ-
πάνω στὴ μύτη, ποὺ ἀρ-
χισε εὐθὺς νὰ ματώνῃ.

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ
θέαμα, ἡ Δόζια ἔεχασε
τὸ φόβο τῆς, ἔτρεξε κον-
τὰ στοὺς δύο ποὺ μάλ-
λωναν, καὶ ἀρπάξοντας

τὸν Ντένη ἀπὸ τὸ σακκάκι, ἀρ-
χισε νὰ τοῦ τὸ τραβάει μὲ δλη τῆς τῆ
δύναμη.

—Ἀνανδρε!! φωνιά! ἔκανε μὲ
τὴν φιλὴ φωνίσα τῆς. Ἄφησέ τον
ἀμέσως, θὰ τὸν σκοτώσῃς!

Ὁ Ντένης ἀπράγμῃς πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς ἀπειλητικὸς καὶ ἀγριος.

Ἡ Δόζια, ἀρπάξοντας τὸν Ντένη ἀπὸ τὸ
σακκάκι, ἀρχισε νὰ τοῦ τὸ τραβάῃ μ' ὅλη
τῆς τὴ δύναμη. (Σελ. 145, στ. γ).

—Ἐ, δὲν πειράζει! ἔκανε μὲ ἀ-
πάθεια ὁ Γκύ.

—Δὲν πειράζει; Ὅρλοτε ἀναί-
δεια! Θὰ πιάσῃς ἀμέσως νὰ τὰ τα-
κτοποιήσῃς ὅλα μὲ τὴ σειρά τους!

Καὶ καθὼς ὁ Γκύ δὲν φαινόταν
πολύ πρόθυμος νὰ τὸν ὑπακούσῃ, ὁ
Ντένης ἔδωσε μιὰ κλωτσιά στὴ στί-

— Είσαι άνθρωπος! φώναξε πάλι η Δόξια κοιτάζοντάς τον άφοβα στα μάτια.

Μ' ένα πήδημα τὸ άγύρι βρέθηκε δρθιο και σφούγγισε τὸ κάθιστρο μετωπό του.

— Πάψε! Έκανε με βραχνή φωνή. Δέν είμαι άνθρωπος και σου άπαγορεύω νά με λές έτσι.

— Είσαι! Είμαι άνθρωπο νά τά βάζω κανείς μ' ένα μικρότερό του.

Τέτοια ήταν η εξαφή της, που και θεριό άν είχε μπρός της, δέν θά φοβόταν. Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν. Ο Ντένης κατέβασε τὰ μάτια του, μουρμούρισε μερικά ακατάληπτα λόγια κι' ύστερα βγήκε έξω ξαφνικά, χτυπώντας την πόρτα από πίσω του.

Ο Γκυ είχε σηκωθεί και σιαχνόταν. Σφούγγισε τή μύτη του που είχε πάψει να ματώνει, έφτιαξε την γραβάτα του, και βλέποντας τή Δόξια που έτρεμε άκόμη από την ταραχή της, της χαμογέλασε καθησυχαστικά.

— Μή συγχύζεσαι δά και τόσο, αυτά θά τά βλέπης κάθε μέρα.

— Για όνομα του Θεού! και γιατί!

— Γιατί ο Ντένης δέν μπορεί νά με ίδη στα μάτια του.

— Δέν γίνεται, διαμαρτυρήθηκε η Δόξια με θέρημη. Μπορεί ίσως νά ναι σκληρός, άπότομος, αλλά δέν γίνεται νά μ'ην αγαπάη τόν άδελφό του.

— Μπα, οτε και ο Βίκτωρ μ' αγαπάει. Αδός δέν είναι βέβαια σαν τόν Ντένη, αλλά κάθε τόσο με λείει βλάκα, ήλιθιο, χαζό. Ο Μάνος... χμ! ο Μάνος, αυτόν τόν στενοχωρώ καμιά φορά, μα μου φέρνεται καλύτερα από τούς άλλους.

Ο μικρός τά έλεγε όλα αυτά με φανερή πείρα. Η Δόξια συγκινήθηκε.

— Ο θεός Μάνος σ' αγαπάει πολύ, έκανε περνώντας τρυφερά τὸ χέρι της από τὸ λαιμό του. Είναι πολύ καλός ο θεός Μάνος.

— Εδχαριστώ, Δόξια, άπάντησε ο Γκυ φτιάνοντας τὰ άνακατωμένα μαλλιά του. Είσαι καλό κορίτσι. Μοδ επιτρέπεις από δὸ και μπρός νά σε λέω Ντουντού; Μοδ φαίνεται πως σου ταιριάζει καλύτερα, έτσι μικροκαμωμένη που είσαι.

— Γιατί όχι; είπε η Δόξια. Λέγε με όπως θέλεις. Έμένα έτσι κι' άλλοιως δέν μ' άρέσει τ' όνομά μου.

— Όχι δά, δέν είναι και τόσο άσχημο. Έμένα όμως μ' άρέσουν μόνο τὰ παράξενα όνόματα. Τὸ γιό μου θά τόν βγάλω Δία. Ζεύς Ροκατέλλ, ε, πώς σου φαίνεται; Δέν είναι

πολύ όρατο; Έμένα μ' ένθουσιάζει! — Ίσως, έκανε η Δόξια κάπως διστακτικά.

— Άκόμη μοδ άρέσουν και τὰ όνόματα από τις άρρώστειες, συνέχισε τὸ παράξενο άγόρι κοιτάζοντας άφηρημένα μπροστά του. Ίλαρά, Ροδάνη...

Τούτη τή φορά η Δόξια δέν μπόρεσε νά κρατήση τὰ γέλια της.

Ο Γκυ γύρισε και τήν κοίταξε παραξενεμμένος.

— Σου φαίνεται άστείο, είπε. Ίσως. Α, δέν βρέχει πιά. Πάμε νά σου δείξω τὸ πάρκο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ένας μέλλον καλλιτέχνης

Γυρίζοντας από τόν περίπατο, τὰ δυό παιδιά είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου. Καθισμένοι κάτω από μιά παλώρια καρυδιά είχαν πει τὰ δικά τους, και η Δόξια διηγήθηκε στον Γκυ τή θλιβερή παιδική της ηλικία.

— Δέν θυμάμαι και πάρα πολύ καλά τὰ μικρά μου χρόνια, τὸ εἶπε. Τὸ μόνο που θυμάμαι είναι πως ήμουσ δλη ώρα φοβισμένη, και πώς η μαγείρισσα ή Μαργαρώ ήταν και λή μαζί μου μ' όλο που ήταν τότε πότε κάπως άπότομη. Οι καμαριέρες δέν μ' αγαπούσαν διόλου. Μιά μέλισσα, ή Γιαννούλα, μ' έσέρνε.

(Ακολουθεί)

KIMON AAKIDHS

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΟΥ

Δυό παιδιά δωδεκάχρονα, γέννημα και θρέμμα της Καισάρειας που κι' άλλοιως πολλοί τή λένε: «Αη-Βασίλη τόπος», ήταν άχώριστοι σύντροφοι στα παιχνίδια τους.

Μιά ήμέρα, εκεί που παίζανε σ' ένα άπόμερο δρόμο σκαλίζοντας τὸ χώμα για νά κάνουν γουβίτσες, βρήκαν ένα μικρό πήλινο βάζο.

Τὸ ξεσκέπασαν και είδαν πως είχε χρυσά νομίσματα, τὰ μέτρησαν, ήταν τριάντα, τὰ μοιράστηκαν στη μέση, και χαρούμενα για τὸ εύρημά τους, άρχισαν νά τὰ κουδουνίζουν στις παλάμες τους.

Τήν ίδια στιγμή, περνώντας ένας Έβραϊός πρραματευτής κοντοστάθηκε και τὸς έπρότεινε νά τὸς εδιναν αυτά τὰ κίτρινα «χαλικάκια» που δέν αξίζουν τίποτα, και αδός νά τὸς εχάριζε από ένα γροσάκι νάγοράζανε χαλβά.

Σ' αυτό τὸ άκουσμα τὰ παιδιά συνεννοήθηκαν με μιά γρήγορη ματιά και τὸς άπάντησαν χαμογελαστά:

— Έμεις δέν θέλουμε τὰ γροσάκια

σου, θά σου χαρίσουμε τὰ χαλικάκια μας, άν γκαρίσης σαν άληθινός γάιδαρος.

Ο Έβραϊός, που τὸς άρεσε καλύτερα νά πάρη τὰ νομίσματα χάρισμα, άρπαξε τήν εὐκαιρία και δέχτηκε χαρούμενος νά γκαρίση.

Κοίταζε δεξιά και άριστερά, και άμα βεβαιώθηκε πως δέν περνοῦσε κανένας μεγάλος, άρχισε τὸ γκάρισμα που τὸ πέτυχε σαν άληθινός γάιδαρος. Μόλις τὸ τελείωσε, ζήτησε από τὰ παιδιά, κατὰ τή συμφωνία τους, νά τὸς δώσουν τὰ νομίσματα.

Μά τότε έκείνα τὸς άπάντησαν κοροϊδευτικά:

— Αφοῦ εἶσαι σαν σωστός γάιδαρος που είσαι, γωριζεις τί αξία έχουν αυτά που τὰ είπες χαλικάκια, ένφ είναι καθαρό χρυσάφι, έμεις που είμαστε άνθρωποι και γεννημένοι εδὸ στην Καισάρεια, τήν άκουσὴ για τήν έξυπνάδα των κατοίκων της, δέν ξερούμε καλύτερά σου πόσο αξίζουν: η νόμισες πως θά μας ξεγελοῦσες γιατί είμαστε μικροί; Άντε τώρα, τράβα νά πουλήσης τις πρραματειές σου.

Λέγοντας αυτά, τράβηκαν στα πόδια για τὰ σπύτια τους, κι' άφησαν τὸν Έβραϊό λυσσακμένο για τὸ πάθημά του.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΤΟ ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

(ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ)

Άκόμη δέν γλυκόφεξεν η μέρα στη Χώρα τή γλυκειά κι' ειρηνοφόρα, βοή πολέμου σκίζει τόν άέρα κι' ο Βασιλιάς προστάζει μες στη μπόρα: — Παιδιά μου, σηκωθήτε αυτή τήν ώρα, ζωή δά μ'ας ταιριάζει ντροπισμένη, της Λευτεριάς ποδοπέδη τή λαμπράδα, κι' άν πέσωμε, παιδιά, για τήν Έλλάδα, ώρα χρυσή και τρισευλογημένη!

Τὸν Έλληνα δέν έσκιασε η φοβέρα στα χρόνια τὰ παλιά, μήτε και τώρα! Σάλπιγγα θά γενή κάθε φλογέρα τὰ στήθη μας άσπίδα για τή Χώρα. Έμπρός, παιδιά, χτυπάτε νικηφόρα, για μυριστή φορά νά δοῦν οι ξένοι τί παλληκάρια εδλόγησε η Παλλάδα κι' άν πέσωμε, παιδιά, για τήν Έλλάδα, ώρα χρυσή και τρισευλογημένη!

Μεγάλοι άν γοναίσιαν πέρα-πέρα στη βία μπρός που έχοῦη φλογερόρα, δέν γονατάει τὸ Κόσμου όλου η Μητέρα που σκόρπισε τ' άθάνατά της δώρα. Να! στην Πατρίδα αυτή τή δαφνοφόρα ποῦναι άπ' τή στάχτη ξαναγεννημένη, της Λευτεριάς θάναι άσβυσση η λαμπράδα κι' άν πέσωμε, παιδιά, για τήν Έλλάδα, ώρα χρυσή και τρισευλογημένη!

Η Λευτεριά μας μ' αἶμα ριζωμένη στο βράχια, στα βουνά, στην πρρασινάδα, άθάνατη άπ' τὰ χέρια μας θά γενή κι' άν πέσωμε, παιδιά, για τήν Έλλάδα, ώρα χρυσή και τρισευλογημένη!

MARIA A. KRYSTALLH

ΑΘΗΝΑ-Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΥΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΓΙΑ τή Γιουγκοσλαυία ήμουσ πάντα αλισόδοξος. Δέν έπίστευα πως μπορούσε ποτέ νά μας εγκαταλείψη, νά πάη με τὸς αντίθετους και νά υποδουλωθῇ σ' αὐτούς, όπως τὸ έκαμαν, δυστυχώς, άλλα βαλκανικά κράτη. Γιατί ήξερα τήν άνδρεία, τήν περηφάνεια, τὸν ήπποτισμό και τὸν πατριωτισμό των Σέρβων και θυμόμουν άκόμη τὸς άδιάλυτους δεσμούς που τὸς ένώνουν μαζί μας. Τριάντα χρόνια ήμαστε σύμμαχοι. Μαζί πολεμήσαμε στον πρώτο βαλκανικό πόλεμο, μαζί και στο δεύτερο, μαζί και στο μεγάλο. Η μικρή τότε Σερβία αντίτάχτηκε στην έπιδρομή των μεγάλων Αὐτοκρατοριών και στην αρχή νικήθηκε. Άλλά ο ήρωϊκός στρατός της κι' η πατριωτική της Κυβέρνηση σέ μ'ας, στην Έλλάδα, βρήκαν άσυλο, φιλοξενία, περίθαλψη, βοήθεια. Κι' ένωμένοι μαζί μας, με τὸς Συμμάχους, έξώρμησαν πάλι, ένίκησαν τις Αὐτοκρατορίες κι' άποκαταστάθηκαν. Η μικρή Σερβία, με τὸ νικηφόρο πόλεμο τὸς 1914—18, έγινε η μεγάλη Γιουγκοσλαυία.

Και δέν ήταν μόνο που θυμόμουν αυτά τ'άξεχαστα ιστορικά, για νά συμπεραίνω πως δέν ήταν δυνατό νά πάη τώρα με τὸς παλιούς της εχθρούς. Ηξερα άκόμη και τὸν ένθουσιασμό που είχαν προκαλέσει σ' εἰλη τή Σερβία τὰ νέα κατορθώματα τὸς έλλησικὸς στρατοῦ στη γειτονική της Άλβανία. Άνθρωποι που έρχονταν από τὸ Βελιγράδι, από τὸ Μοναστήρι, από τὰ Σκόπια, μοδ έλεγαν τί γινόταν στις σερβικές πόλεις με τις νίκες μας όλον αυτόν τόν καιρό. «Ζήτω η Έλλάς!» εφώναζαν παντοῦ. Τὸ θρυλικὸ τσαρούχι ήταν ο γενικός θαυμασμός. Κι' ένας Έλληνας που παρουσιάστηκε εκεί φορώντας το στο στήθος, είχε τέτοιες έκδηλώσεις από τὸ λαό, ώστε άναγκάσθηκε... νά τὸ βγάλῃ, για νά τὸν αφήσουν επιτέλους στην ήσυχία του. Τέτοιος ένθουσιασμός για τήν Έλλάδα, τέτοιος φιλελλησισμός επικρατοῦσε σ' εἰλη τή Σερβία. «Κι' έμεις θά κάμουμε εἰτι κάνουν οι Έλληνες!» έλεγαν.

Και νά μάθουμε άξαφνα—κι' άκριδώς τήν ήμέρα της Έθνικής μας Έορτής—πως η Γιουγκοσλαυία έπροσχώρησε στον Άξονα, και πως δυό ύπουργοί της πήγαν στη Βιέννη

νά υπογράψουν τὸ Τριμερές! Τί λυπη για τήν άνέλπιστη αυτή προδοσία! Κι' όμως, οτε τότε δέν άπελπίσθηκα. «Δέν είναι δυνατό, έλεγα. Ο σερβικός λαός δέν έπρόδωσε, προδόθηκε από μερικούς κυβερνήτες του. Ο σερβικός λαός είναι μαζί μας. Και νά ίδητε που θά κάμη τώρα επανάσταση». Έ, τήν ίδια ήμέρα τήν έκαμε. Κι' ήταν μιά επανάσταση ειρησική, άναίμακτη, γενική. Γιατί ο λαός είχε μαζί του και τὸ στρατό, και τήν άστυνομία, και τὸν Πατριάρχη, κι' εἰλους. Ο ύπουργοί που τὸν επρόδωσαν, πιάστηκαν η κυβέρνηση έπεσε ο αντίβασιλέας Παῦλος άναγκάστηκε νά παραιτηθῇ, νά φύγῃ κι' ο άνήλικος άκόμη βασιλέας Πέτρος ο Β' κηρύχθηκε ενήλικος—έξη μήνες, τὸς έλειπαν για νά συμπληρώση τὰ δεκαοκτώ—κι' ανέλαβε τήν εξάσκηση της βασιλικής εξουσίας, μόνος του πιά και υπεύθυνος. Έτσι η Γιουγκοσλαυία ξαναμπήκε στο δρόμο της, τὸν παλιό της δρόμο, τὸν ίδιο, τὸν τίμιο, τὸν ένθικό της. Και μπορούσε άλλοιως; Τὸ αἶμα γίνεται ποτέ νερό;... Ο Πέτρος Β', ο σημερινός βασιλέας της Γιουγκοσλαυίας, είναι στην

ήλικία που έχουν τὰ μεγαλύτερα Διαπλάσπουλα. Απόγονος των μεγάλων κι' ήρωϊκων Καραγεώργεβιτς, έγγονός τὸς γηραιού Πέτρου Α', που βασίλευε κατὰ τὸ μεγάλο πόλεμο, και γιός τὸς ήπποτικὸς Άλεξάνδρου, που δολοφονήθηκε στη Μασσαλία, άνατράφηκε με τή μεγαλύτερη έπιμέλεια, για νά γίνῃ αντίξιος διάδοχος εκείνων. Ο πρώτος του παιδαγωγός ήταν Άγγλος, κι' άπ' αὐτὸν έμαθε, όχι μόνο τήν άγγλική γλώσσα, αλλά και τήν Άγγλία, που τή θαυμάζει και τήν αγαπᾷ από μικρός. Έκτός από τή μητρική του και τήν άγγλική, μιλεῖ άλλες τρεις γλώσσες: γαλλικά, γερμανικά και ρωσικά. Φίλαθλος, άγαπᾷ πολύ τήν ήπασία και τὸ κολύμπι. Έχει κλίσει και στη μηχανική, και τὸς είχαν καίμε ένα μικρό έργαστήρι όπου παιδεύεται με μηχανές. Έ, τώρα θάχη νά παιδεύεται με τήν άλλη, τή μεγάλη μηχανή τὸς κράτους. Φοβερή εδθύνη για ένα παιδί της ηλικίας του! Άς τὸν βοηθήση ο Θεός νά τὰ βγάλῃ πέρα στη δύσκολη, τήν κρίσιμη αυτή εποχή...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

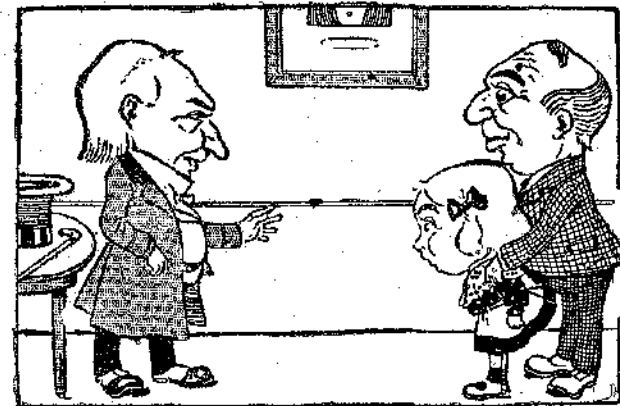
ΚΙ' ΑΛΛΟΣ ΚΟΥΤΟΜΟΓΙΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3.

— Θά γράψω τὸ κυρ-Βασίλη νά μοδ στείλῃ άλλον ύπηρέτη, λιγώτερο πρόθυμο, έλεγε ο κ. Άρχόντης στη γυναίκα του. Ο Βενιαμίν, με τή μεγάλη του προθυμία, κατανιᾷ άνυπόφορος.

— Δέν είναι κακός, τὸν υπερασπιζόταν η κυρία Άρχόντη. Ο,τι τὸς λέμε τὸ κάνει, δέν φοβάται τή δουλειά, είναι τίμιος, μ'ας αγαπᾷ άν κἀνη και καμιά ζημιά από τή βία του, δέν εχάθηκε ο κόσμος. Τι, θέλεις νά μ'ας τύχη κανένας άπιστος, τεμπέλης, κλέφτης;

Και τὸν κρατοῦσαν, με τήν έλπίδα πως θά πάθαινε και θά διορθωνόταν. Μόνο ο κ. Άρχόντης τὸς εἶπε πως ο,τι έσπαζε, θά τὸς πλήρωσε, θά τὸς κρατοῦσε από τὸ μισθό του. Κι' ο Βενιαμίν επρόσθεσε δυό μπορούσε.

Ο κύριος κι' η κυρία Άρχόντη είχαν και μιά κορούλα, τή Σοφία, που τήν ελάτρευαν. Τελευταία, η Σοφία, που ήταν από μικρή σά φούσκα κι' είχε μάγουλα σά ντομάτες, άρχισε νάδυναίτῃ και νά χλωμαίτῃ. Οι γονείς της άνησούχησαν και φώναξαν τὸ γιατρό. Ο γιατρός εξέτασε τή Σοφία κι' εἶπε στον κύριο Άρχόντη:

— Η κορούλα σας δέν έχει τίποτα σπουδαίο. Νά τήν πάτε στην

έξοχη. "Αμ' αναπνεύση καθαρό αέρα, που να μυρίζει πεύκο, δρύ, δρῦ, θά σνέλδη.

Γάκουσε αὐτὰ ὁ Βενιαμίν καὶ συλλογίσθηκε: «Βῆκοιο πρῶμα. Ἐγὼ ἐγὼ πῶς θὰ κάμω τὴ Σοφίκα νὰ αναπνεύση αἶρα ποὺ νὰ μυρίζη πεύκο, δρύ, δρῦ, καὶ νὰ γίνη καλά. Κρίμα εἶναι ἡ καύμενούλα. Τόσο καλὸ κοριτσάκι, γιατί νὰ ὑποφέρη ;»

('Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΑΥΪ'Δ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΗΝ ΒΥΣΚΑΝ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Αὐτὸ βέβαια χρειαζόταν μεγάλη ἀπόφαση καὶ τόλμη, γιατί δὲν ἦταν καθόλου σίγουρο πῶς τὸ δέντρο κρατοῦσε στερεὰ στὸ βράχο καὶ δὲν εἶμασθε προορισμένοι νὰ κατακυλίσομε κι' ἐκεῖνο κι' ἐγὼ μαζί σ' ἓνα γκρεμὸ ἑκατὸν πενήντα μέτρων. Μολαταῦτα αὐτὸ τὸ δέντρο ἦταν ἡ μόνη μου ἐλπίδα. Σφίγγοντας τὰ δόντια μου κατόρθωσα νὰ τεντώσω τὸ σῶμα μου ὅσο περισσότερο μπορούσα, καὶ ἀπλώνοντας τὰ χέρια μου ν' ἀρπαχθῶ ἀπὸ τὸ δέντρο. Γιὰ καλή μου μου τύχη ἦταν στερεὰ ριζωμένο καὶ κατάφερα μὲ ἀκροβατική, ἀληθινά, ἐπιδεξιότητα, νὰ σκαρφαλώσω ὡς τὴν παρυφή τοῦ βράχου, ὅπου στάθηνκα γιὰ νὰ πάρω ἀνάσα.

Τὰ βράσά μου δὲν εἶχαν ἀκόμη τελειώσει, μὰ εἶχα καταφέρει τὸ δυσκολότερο. Ἡ ἀναρρίχηση ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἦταν χωρὶς κινδύνους, καὶ λίγα λεπτὰ ἀργότερα βρισκόμουν ἑξαπλωμένος ἐπάνω στὴν κορυφή, μισοαναίσθητος σχεδὸν ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποὺ εἶχα καταβάλει. Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου νὰ συνέλθω, νὰ μπορέσω ν' ἀνασηκωθῶ καὶ νὰ κοιτάξω γύρω μου.

Ἐνα μαγευτικὸ θαῦμα παρουσιαζόταν στὰ μάτια μου. Μπροστά μου εἶχα ἓνα ὄραπέδιο ὅμοιο μὲ τὸ Βέλντ, μόνο ποὺ ἐδῶ δὲν ἔβλεπες ἄλλα φυτὰ, παρὰ μονάχα φτέρες καὶ κάτι χαμῶδεντρα ποὺ ἔμοιαζαν μὲ φουντουκιές. Μακριὰ στὸ βάθος ξεχώριζε μιὰ ἀνάβαση κοιλάδα. Μπροστά-μπροστά, μισὸ μίλλι ἀπὸ τὸ βράχο ποὺ στεκόμουν, μιὰ λίμνη ἀστραφτε κατὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Δὲν πίστευα τὰ μάτια μου. Ἄρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὰ κεῖ μὲ τὸ φόβο πῶς αὐτὸ ποὺ ἔβλεπα δὲν ἦταν παρὰ ἓνας ἀντικατοπτρισμός. Ἦταν ὅμως μιὰ λίμνη ἀληθινή ποὺ θὰ εἶχε

πέντε χιλιόμετρα περιφέρεια καὶ ποὺ στὶς ἔχθρες τῆς ἦταν φυτρωμένες φουντωτές καταπράσινες φτέρες. Τὰ ἑξάστερα νερά τῆς εἶχαν βαθυγάλαζο χρῶμα. Ἀφοῦ ἔαθουσα τὴ δίψα μου, πέταξα τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσα καὶ κελύμπησα στὰ δροσερὰ νερά τῆς, νοιώθοντας ἀφατη ἡδονή. Ὑστερα προγευμάτιστα πρόχειρα καὶ ἑξαπλώθηκα ἐπάνω σ' ἄσπρα βότσαλα τῆς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Πῶς χαίρομαι ποὺ ἦρθε ἡ Ἄνοιξη καὶ κοιντενεῖ τὸ Πάσχα! Μὰ καὶ ποὺ νικᾶμε!... Ἄνεκινώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

ἀμμουδιὰς γιὰ νὰ πάρω ἓνα ἡλιόλουτρο καὶ συγχρόνως νὰ στεγνώσω. «Ἀνακάλυψα τὴν πηγὴ τοῦ Μεγάλου Λαμπόνγκο, σκεπτόμουν. Θὰ τὸ γράψω στὴ Βασιλικὴ Γεωγραφικὴ Ἐταιρεία γιὰ νὰ μοῦ στείλουν τὸ μετᾶλλιο».

Ἐκανα τὸ γύρο τῆς λίμνης γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ἐφευγαν τὰ νερά. Στὴ βορεινὴ ἀκρὴ τῆς λίμνης ἀνακάλυψα ἓνα ὠραῖο καταρράκτη ποὺ χυνόταν ὀρυθητικὰ μέσα σ' αὐτήν, καὶ στὴν ἀντίθετη ἀκριβῶς μεριὰ εἶδα ἓνα ποτάμι, ἀρκετὰ πλατὺ, ποὺ πήγαζε ἀπὸ τὴ

λίμνη μὲ καταύθυνση πρὸς τὸ νοτιὰ. Μισὸ μίλλι παρακάτω τὰ νερά βουίζονταν καὶ στροβιλιζόνταν ἑξαφανίζονταν σ' ἓνα βαθύτατο βάραθρο. Προχώρησα ἀκόμη λίγα βήματα καὶ ἄκουσα νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ ὑποχθόνια κάτι παράξενα μουγκρημάτα. Τότε κατάλαβα ποῖος ἦταν ὁ διάβολος ποὺ εἶχε ἀκούσει ὁ γέρο Καίτζες νὰ οὐρλιάζη στὸ Ρόιραντ.

Ἄν προχωροῦσα ὡς τὸ χεῖλος τοῦ βάραθρου, ἦ ἀνακάλυπτα ἓνα μυστικὸ ποὺ ἀργότερα θὰ μοῦ ἦταν πολὺ χρήσιμο. Μὰ εἶχα ἀρχίσει νὰ σκέπτομαι μὲ τί τρόπο θὰ κατόρθωνα νὰ κατέβω πάλι κάτω καὶ προτίμησα νὰ γυρίσω πίσω. Εἶχα τὴν σταθερὴ ἀπόφαση νὰ μὴν ἑνακατέβω μὲ τὸν ἴδιο ἐπικίνδυνο τρόπο ποὺ εἶχα ἀνέβει, καὶ γι' αὐτὸ ἀκολούθησα τὴν κορυφὴ τοῦ γκρεμοῦ πρὸς τ' ἀνατολικά γιὰ ν' ἀνακαλύψω κανένα ἄλλο πέρασμα πρὸς εὐκόλο. Ἀφοῦ προχώρησα κανένα χιλιόμετρο, βρήκα ἐπιτέλους ἓνα δρόμο, ποὺ, δίχως νὰ εἶναι πολὺ εὐκολότερος, δὲν παρουσίαζε ἰδιαίτερους κινδύνους. Κατέβηκα μὲ ἀρκετὴ δυσκολία, γιατί κάθε τόσο ὁ βράχος ἐθρυβόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου καὶ δὲν ἔβρισκα ποὺ νὰ στηριχθῶ. Ὅταν ἔφθασα κάτω, εἶδα μὲ ἀνησυχία, ὅτι ὁ ἥλιος εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ γέρνει. Πήγα πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχα παραγγίλει νὰ μοῦ στείλουν τ' ἄλογα, μὰ ὅπως τὸ φανταζόμουν κιόλας, κανεὶς δὲν βρισκόταν ἐκεῖ νὰ μὲ περιμένῃ. Ἐκανα τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, καὶ ἀφοῦ ἐβέλτηνα καὶ κἀπνισα τὴν πίπα μου, πέρασα μιὰ νύχτα ὑπερβολικὰ δροσερὴ μέσα σὲ μιὰ τρύπα στὴ ρίζα τοῦ βράχου.

Τὸ ἄλλο πρωὶ σηκώθηκα μὲ τὸ κορμί μου κοκκαλωμένο καὶ τὰ πόδια μου μουδιασμένα, καὶ προγευμάτιστα μὲ λίγες σταφίδες ξερὲς ποὺ εἶχαν ἀπομείνει στὴν τσέπη μου. Βλέποντας ὅτι τ' ἄλογα δὲν ἔρχονταν, ἀποφάσισα, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, νὰ ἀνακαλύψω τὸ σημεῖο ὅπου ὁ καταρράκτης χυνόταν μὲς τὴ γῆ. Δὲν ἦταν εὐκολο πρῶγμα νὰ προχωρῶ ἀνάμεσα στὸς ἀγκαθεροὺς θάμνους καὶ νὰ περνῶ πάνω ἀπὸ τίς μυτερὲς πέτρες.

Καθὼς προχωροῦσα ὅμως, ἔκανα μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα παρατήρηση.

('Ακολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Π Ο Θ Ο Σ . . .

Περνοῦσα μοναχὸς κι' ἀργὰ τὸ δρόμο, κι' ἦταν βράδυ, βράδυ καλοκαιριάτικο ἔσσο καὶ μυρωμένο . . . Σ' ἓνα πεζούλι δυὸ παιδιὰ καθόνταν καὶ σκυμμένο τὸνα στάλλο, κουβέντιαζαν ξένοιαστα, στὸ σκοτάδι.

Κι' ἔτσι ὡς περνοῦσα στάθηκα, τί ἦσαν στὸ νοῦ μου πάλι χρόνια παλιὰ ποὺ διάβηκαν καὶ δὲ θάρθουνε πιά . . . Χρόνια πολλά, ποὺ καθιστὸς κι' ἐγὼ σ' ἓνα ἀκρογιάλι, μιλοῦσα, καὶ τὴν ἄδολη χαρὰ εἶχα συντροφιά!

Καὶ μοῦθε τότε ἀβάσταχτος ὁ κόπος νὰ καθήσω κι' ἐγὼ μαζί τους ἐκεῖ δά, στὸ πλάι τους σὲ μιὰν ἀκρῆ. Μὰ δὲ μπορούσα καὶ, σκυφτὸς ὡς πῆα νὰ ξεκινήσω, ἔννοιωσ' ἀπὸ τὰ μάτια μου πῶς κύλησε ἓνα δάκρυ! . . .

* Ἄγις [Α]

Ο Κ Ε Α Ρ Ο Σ

Ἐνας κέδρος φώτωσε μέσα σὲ ἑλατα. Τὰ ἑλατα μοίραζαν μὲ τὸ νερόβλαστο δέντρο τὴν βροχὴ καὶ τὰ φλογερὰ χάρδια τοῦ ἡλίου. Καὶ ὁ κέδρος ψήλασε, τὰ ξεπέρασε καὶ κοιτάζε μακριὰ τὸ λιβάδι. Τότε φώναξαν τὰ ἑλατα: «Ἐἴναι αὐτὸ τὸ εὐχαριστῶ, γὰρ ὅσα σοῦ κάναμε, ὅταν ἦσουνα μικρὸς ;». Καὶ ὁ κέδρος μίλησε: «Αὐτὸ πέστε τὸ σ' αὐτὸν ποὺ μὲ πρόσεξε νὰ ψηλώσω».

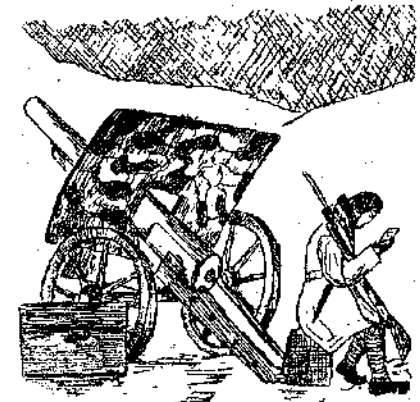
Γύρω ἀπὸ τὸν κέδρο ἦσαν θάμνοι. Οἱ θάμνοι θύμισαν, γιατί ὁ κέδρος στεκόταν τόσο μεγαλοπρεπῆς σὲ ὅλη του τὴν δύναμη καὶ δόξα μὲ τὸ γαλανὸ ἀτλάζι, καὶ φώναζαν: «Κατάρρα στὸν ὑπερήφανο, ξεπερνᾶει τὸν προορισμὸ του». Καὶ καθὼς κουνούσαν οἱ ἀέρηδες τὰ κλαδιά του καὶ ἄρωμα βαλοσάμου πλημμύριζε τὴν χώρα, γύρισαν τ' ἀγκάθια καὶ φώναζαν: «Κατάρρα στὸν ἀλαζόνα! Ἡ ἀλαζονεία του μουγκρίζει σὸν τὸ κῆμα τῆς θάλασσας! Κατάρρατὸν, Θεέ!».

Καὶ ὅταν ἦσαν οἱ ἄνθρωποι καὶ μὲ τὴν ἄβια χτύπησαν τὴ ρίζα του, σηκώθηκε μιὰ ἐπιδοκιμασία: «Ἐτοῖ τιμορεῖ ὁ Κύριος τὸν ὑπερήφανο! Ἐτοῖ ταπεινώνει τὸν ἰσχυρὸ!». Καὶ ἔπεσε καὶ σὴντησε τοὺς χαροῦ μενους, ποὺ πλακώθηκαν κάτω ἀπ' τὰ κλαδιά. Καὶ ἔπεσε καὶ φώναξε: «Ἐστάθηκα ψηλὰ καὶ θὰ σταθῶ!». Στὸ ἀνθρώπων τὸν ἔβλεπαν κατὰρτὸ στὸ καράβι τοῦ βασιλιά, καὶ τὰ πανιά κυμάτισαν γύρω του καὶ ἔφεραν τοὺς

θησαυροὺς ἀπὸ τὰ ξένα γιὰ νὰ στολίσουν τὸ παλάτι τοῦ βασιλιά.

* Οὐρανεμένη Παρτίδα [Α]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ἐπίσης τοῦ Χλωμῆ Φεγγαρί

Ψ Α Ρ Α Δ Ε Σ . . .

Ἀπὸ ποῦ νᾶναι τὸ μονότονο τραγοῦδι π' ἀκούγεται στὴν ἔρημη ἀκρογιάλι; Ἄ! νά. Ἐἴναι ἀπ' ἐκείνους τοὺς ψαράδες ποὺ τραβᾶνε τὴν τράτα τους.

Ἄς πλησιάσω νὰ τοὺς δῶ καλύτερα καὶ ν' ἀγοράσω, ἂν βγάλουν κανένα καλὸ ψάρι. Ἐφτασα. Τοὺς ρωτῶ: Ὁ ἀργήση ἀκόμη πολὺ, παιδιὰ, ἡ καλάδα; — Σὲ κανένα τέτατο — μοῦ ἀπαντοῦν — θὰ δῆς τὸ θησαυρὸ τῆς.

Δὲν μοῦ διέφυγε ὅτι τὸ τελευταῖο τὸ εἶπαν εἰρωνικά ἀνάμικτα μὲ θλίψη. Γι' αὐτὸ τοὺς ξαναρωτῶ: Πῶς πᾶν οἱ δουλειές, βγάξετε ψάρι πολὺ;

Μόλις ἔκουσε αὐτὸ ἕνας, πρὸ μεγάλος ἀπ' ὅλους ποὺ φαινόταν σὸν ἰδιοχρήτης τῆς τράτας, κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του καὶ μ' ἀπάντησε:

— Ἄχ! παιδί μου, νῆξερες μὲ τί ἀγωνία περιμένουμε τὴν καλάδα αὐτῆ, δὲν θὰ μᾶς ρωτοῦσε. Ἐχομε δέκα μέρες νὰ ψαρεύουμε γιατί ὁ παλιχειμῶνας δὲν μᾶς ἄφησε. Σήμερα μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία ἀπ' τὸν καιρὸ. Μὰ πάλι . . . τὸ ξεροῦμ' ἀπὸ πρῶτα, ἡ καλάδα θάνα ἀδεια. Τὴ νύχτα ἀπαγορεύεται τὸ ψάρεμα. Τώρα εἶναι μέρα καὶ τὰ ψάρια ἔχουν μάτια. Καὶ μ' ἔλα αὐτὰ, τὰ παιδιὰ μᾶς θέλουνε νὰ φᾶνε.

Κι' ἀναστέναξε βαθεῖα γιατί ἐνοιωθε τὸ φάσμα τῆς πείνας πάνω στὰ παιδιὰ του . . .

Στὸ μεταξὺ, οἱ φελλοὶ ποὺ συγκρατοῦσαν τὰ δίχτυα, ἔλο καὶ πλησίαζαν. Οἱ ψαράδες ἔκοπαν τὸ τραγοῦδι τους

καὶ κοιτάζαν μ' ἐπιμονὴ καὶ ἀγωνία κεῖ ποὺ τέλειωναν οἱ φελλοὶ σὸν νᾶθελαν νὰ τροπήσουν μὲ τὸ βλέμμα τους τὰ πρασινογάλανα νερά καὶ νὰ μαντέψουν τὴν ποσότητα τῶν ψαριῶν ποῦχε μέσα τῆς ἡ καλάδα. Ἐνας, γιατί ἦταν πολὺ αἰσιόδοξος ἡ γιατί ἔβλεπε νὰ τοὺς δῶση θάρρος, τόλμησε νὰ πῆ μέσα στὴ γενική προσήλωση:

— Σὰ νᾶχη βάρος, μοῦ φαίνεται, κουράγιο, παιδιὰ, καὶ σωθίκαμε.

Γενικὴ ὅμως σιωπὴ δέχτηκε τὰ λόγια του. Οἱ φελλοὶ τέλειωσαν. Νὰ ἡ καλάδα. Πέντε μέτρα μακριὰ εἶναι. Οἱ καρδιές ὄλων χτυπᾶν τόσο δυνατὰ, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι ἀκούγονται.

Νάτην, τώρα ἔφτασε. Οἱ ψαράδες μ' ἀνασκουμπωμένα τὰ πανταλόνια μέχρη τὰ γόνατα, μπαίνουν στὸ νερὸ, τὴν προῦπαντοῦν καὶ τὴν καθαρίζουν ἀπ' τὰ φύκια. Νά, καὶ σαρταρά καὶ μέσα, καὶ σκορπίζει ἀσημένιες ἀνταύγειες. Ἐἴναι ὁ θησαυρὸς τῆς θάλασσας, τὰ ψάρια. Ἄλλοῖμονο ὅμως, οὔτε δυὸ ὀκάδες . . .

Μὲ δυσκολία συγκρατῶ τὴ λίπη μου. Στὰ μάτια τοῦ γέρο-ψαρά, τοῦ ἰδιοκτήτη, λάμπει ἓνα δάκρυ. Τὸ φάσμα τῆς πείνας πλησιάζει πιότερο τὰ παιδιὰ του. Κι' αὐτὸς . . . κι' αὐτὸς, οὔτε δυὸ ὀκάδες ψάρια! . . .

Ἄκουε βιοκαλαιστή . . . Ἀγόρασε τὴ μιὰ ὀκά κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ ἀργὰ, μεγάλα βήματα. Ὅταν πῆγα πρὸς περὶ, γόρσια καὶ τοὺς κοίταξα. Ἐτοιμάζονταν νὰ ξαναψαρεύουν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θάχουν καλύτερη τύχη.

Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Σελίος [Β]

ΓΡΙΑ ΚΑΙ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ (ΜΥΘΟΣ)

Μιὰ βλάχα ὀδηγοῦσε καμμιὰ ἑκατοστή κριάρα στὴ βοσκὴ. Στὸ δρόμο τὴν συναντᾶ μιὰ γριούλα καὶ τῆς λέει:

— Βοσκοπούλα μου, ὀδηγεῖς τόσα κριάρα καὶ δὲν τὰ φοβάσαι. ποὺ αὐτὰ θὰ μπορούσαν νὰ τὰ βάλουν μὲ πέντε ἄνδρες;

— Ἄχ, θεακούλα μου, τὰ τραγιὰ εἶχαν τὸ μισὸ μυαλὸ ἀπ' ὅσο ἔχω ἐγὼ, οὔτε δέκα ἄνδρες δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὰ βάλουν μαζί τους.

Ἐνας ἄδύνατος ἀλλὰ μυαλωμένος, νικᾶ πολλοὺς δυνατοὺς ἀλλ' ἄμυαλους. Νυχτερέγυθο [Β']

Η ΑΝΟΙΞΗ

Τί χαρὰ! Ἦρθε ἡ ἀνοιξὴ γοργή. Ὁ γέρο-χειμῶνας ἔφυγε. Ἦρθε ἡ εὐτυχία.

Οἱ παπαροῖνες, μὲ τὰ κόκκινα κεφάλια τους, μοιάζουν σὸν ἓνα ὄραῖο κέντημα στὸ καταπράσινο χαλί τῆς

χλόης. Το χωριό με τα παραλά του φορέματα ξεπροβάλλει κι' αυτό μακροστά σ' όλα για να δείξη τόν έρχομό της ωραιότερης εποχής. Όλα τα λουλούδια ξεπροβάλλουν χαρούμενα. Τα παιδιά ξεχύνονται από λειβάδια για να αναπνεύσουν τόν μυρωμένον άέρα και να παίξουν χαρούμενα. Τα χειλιόνα γυρίζουν πάλι στην παλιά τους φωλιά... Τιτιβίσματα άνηχούν και τα σύματα του τηλεγράφου είναι γεμάτα χειλιόνα. Μακρὰ άκούγονται τα βελάσματα, τα κουδουνίσματα τών κοκαδιών, και ό αντίλαλος τής γλυκαίης φλογέρας του βουκόυ πώς σκουρά τούς ώραιούς ήχους της στή φύση που γιορτάζει...

"Ομηρος [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Στό Συντακτικό:
— Πώς λέγεται αυτή ή πρόταση, Συμμετοχή;
— Κυρία.
— Και ή άλλη;
— Δεσποινίς!...
(Γενικός) Συμμετοχή
- Σου είπα χίλις φορές, Γιώργο, να μὴ αφήνεις τὰ κουκούτια σου τραπέζομάντηλο, αλλά να τὰ βάζεις στή γωνιά του πιάτου.
(Παλιό) Νηρέυς

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ 1941

2. Διαγωνισμός Τυπογραφικών Λαθών
Από τό φυλλάδιο τούτο θα βρῆτε τὰ δέκα τυπογραφικά λάθη, που έγιναν ή έβειναν, έπιτηδες για τόν Διαγωνισμό. Είναι κατασκευασμένα σ' όλες τις σελίδες, από ένα ή δυό στην καθένα, εκτός από την τελευταία. Καί διαφέρουν από τὰ τυχαία, γιατί αυτά κάνουν μίαν άλλη λέξη, σωστή κατά τό φαινόμενο, που άλλωστε όμως τό νόημα τής φράσης και τήν κάνει παράλογη ή άστεία. Τυχαία λάθη είναι π.χ. τὰ: άλλα αντί άλλα, ώρτες αντί πόρτες, σως αντί δμως κτλ. που δεν λένε τίποτα και μαντεύονται άμέσως. Αυτά θα τ' άφαιρέσει. Σκόπια είναι π.χ. τὰ: βήμα αντί σήμα, πέμα αντί σέμα, φίλου αντί φίλη, κροτά αντί κρατά κτλ. Καθώς βλέπετε κ' από τὰ παραδείγματα, ή σωστή λέξη διαφέρει από τή λανθασμένη ή κατά ένα γράμμα (κρατά-κροτά) ή κατά δύο (σέμα πέμα). Λάθη με διαφορά περισσότερων γραμμάτων στις δυό λέξεις, ή μετάθεση, ή άποβολή, ή προσθήκη γραμμάτων (π.χ.: πόλη-βλη, άργος-άργος, άνοσος-ένικος) δεν υπάρχουν.

Στην άπάντησή σας θα καταγράψετε δυο λάθη βρῆτε με τόν ίδιο τρόπο που σας είπα να καταγράψετε και τις λευκές λέξεις: «Στή σελίδα δέινα, στήλη α', στίχος 35, έχει φωςά θέλει φωςά» κτλ. όπως τις είναι κ' έγώ στ' Άποτελέσματα που δημοσιεύθηκαν στο προηγούμενο.

Τους λοιπούς όρους, κοινούς για όλους τους Διαγωνισμούς, τους βλέπετε στην προκήρυξη του 17ου φυλλαδίου. Η προθεσμία του παρόντος λίγη τήν 12 'Ιουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήναι, 42 όδός Εδριπίδου τήν 2 'Απριλίου 1941

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο, καθώς θα είδατε με κάποια έκπληξη, ή Σελίς Συνεργασίας άρχίζει από τήν 5ην σελίδα. Αυτό είναι βέβαια με άπερβαση, αλλά δεν θα γίνεται παρά κάπου-κάπου, πρώτο για να δημοσιεύονται κάπως περισσότερα κομμάτια Συνεργασίας, και δεύτερο για νάχω κάπως περισσότερο χώρο γι' Αλληλογραφία. Τι να κάμω; Άφού οι Μικρές Άγγελίες φτάνουν τώρα με άδειαση σελίδα, κ' άφού τό μηνιαίο δωδεκάσελιδο δεν επιτρέπεται πιά, πρέπει να καταφύγω σε διάφορα μέσα εξοικονόμησης, κ' έν' άπ' αυτά θα είναι κ' ή μετάθεση τής Σελίδος Συνεργασίας στην 5η σελίδα κάπου-κάπου...

Άκόμα δεν βγήκε δ. κ. Παπαδόπουλος από τόν Έρωθό Σκουρ. Τήν Κυριακή, 30 Μαρτίου, που έπρόκειτο να βγῆ, οι γιατροί είπαν πως είναι ανάγκη να μείνει άκόμα λίγες μέρες. Άλλά κ' άκουχῆτε, πηγαίνει πολύ καλά, κ' όταν θα διαβάσετε αυτό τό φυλλάδιο, θα είναι πάλι στο γραφείο του, στή θέση του.

Αουδοβίνε — 10 Μαρτ. — ναί, τους θυμούνται τους καλιός μου αυτός φίλος που έτυχε να γνωρίσης. Τά Κ1, Κ2, Κ3 κτλ. που έδωλας στα γράμματά του Συμμετοχού, ήταν ή συνθηματική τους άρθρωση. Τώρα αυτά τὰ κατήγγησα, και σε κάθε γράμμα γενικά που άπαντώ, σημειώνω και τή χρονολογία του.

Σανθ' Ήπεινή — 10 Μαρτ. — ναί, αλλά έχω πῶς δεν μου έπέστειλαν, αλλά μόνο όκτώ σελίδες, και με καμιά άδηση συνδρομής ή τιμής, δεν θα μπορούσα να βγαίνω δωδεκάσελιδη. Παρακάλεσα τους άγγελιοδότες να κάνουν σύντομες Άγγελίες, αλλά δεν μπορώ και να όρω μετρο άνομήρηθη.

Φαλαγγιτάκι — 8 Μαρτ. — δ κ. Φαίδων διάβασε τό ποίημά σου. Τό βρήκα άρκετά καλό, σιγχορηγικό άφου και σε στρωτή δημοτική γλώσσα. Μόνο πρωτοτυπία δεν έχει. Άδει δηλαδή αυτά που λένε όλοι καθέμερα. Ήδεν π: χ: πόση πρωτοτυπία έχει τό προχθέςο κάτριωτικό τής 'Ελισέβιτ Φαρά. Υπάρχουν άκόμη τεύχη «Σαντοπούλου».

Αουτοπόγγιανς — 23 Μαρτ. — ναί, από τή μεγαλειώδη αυτή παράδοση τής ΕΟΝ στην Έθνηκή Έορτή, έλασε φέτος Έκείνος πού τή δημιούργησε, δ πατέρας τής κ' δ πατέρας τής Νίκης. Ποιός να μάς ελέγε πέρου, τέτοια ήμέρα, πῶς ός τού χρόνου θα τόν χάνωμε. Άλλά... ζνε-ερευνήτοι αι βουλαί τού 'Υφίστου».

Θλαβίε — 17 Μαρτ. — σου ξανάσταλα τό 14ο φυλλάδιο. Δεν είναι κ' άπαραίτητο να γράφεται τό ψευδώνυμο με κόκκινο μελάνι, όταν δεν έχω κανέναν, ή δεν μπορεί να βρῆ στο χωριό που μένει... Άν στο λυσόχαρο τό μελάνι «άπλώνη», μπορείς να γράφεις τις λέξεις σου με μαύρο μελάνι. Για Συλλογή Άσκήσεων είναι χωρίς άκονα, φυτόσο ετοιμάζε τή.

Έθνική Παλιέ — 6 Μαρτ. — έχασες βέβαια πολλά χρόνια, μα και πολλά έχεις άκόμα μπροστά σου για διαπλαστική δράση που τόσο σ' εύχαριστεί. Τά ήρωικά κατορθώματα τών πολεμιστών μας γεννούν στον καθένα τή έπιθυμία να τὰ άμνηση, αλλά λίγοι βρίσκουν και τήν έμπνευση. Ώστόσο οι σίχτοι σου άρκετά καλοί.

Νηρέα — 8 και 13 Μαρτ. — ή σμύτωση τής ήμερομηνίας τού γράμματός είναι άπαραίτητη σε κάθε άπάντησή, τώρα πού, για τους γνωστούς λόγους, ή Αλληλογραφία μένει πίσω. Αυτό τό ποίημα τού Μελέτρου άρεσε γενικά. Οι νέοι Διαγωνισμοί, καθώς βλέπεις, άρχισαν κ' εξακολουθούν.

Σταύρε Κογιανέ — 17 Μαρτ. — νέα μου φίλε, χαίρω για τήν έγγραφή σου και περιμένα να πάρως και ψευδώνυμο για να μού γράφης. Καλά σου είπε δ' Άθηναίος πού σ' έπείραξε: δεν είμαι ένα περιοδικό σάν άλλα είμαι άσθημα, οργανισμός και τό βλέπει κανέναν διαβάζοντας τόν «Όδηγό του Συνδρομητού», που σου τόν ασπείνω, άφού θέλεις να μῆς και στην κίνηση.

Άθηναίε — 14 Μαρτ. — κανείς καλά πού δεν άπογοητεύσει από τις άπορρίψεις, παρά πεισματάνοσαι να γράφης κάτι καλύτερο. Άπό τό ποίημά σου αυτό — γιατί τό λές «πήμα» — τό πρώτο τετραστιχο είναι άδύνατο. Καλύτερο τό δεύτερο, που μπορούσε να ήταν και μόνο του, σάν έπιγράμμα, αν δ πρώτος του στίχος άρχιζε έτσι: «Κατέβα, Δέξα, πάρ' τους...»

Όμηρε — 26 Μαρτ. — κ' άλλοι μού έγραφαν πῶς οι φρετινές «Άθηναίος» «Ήπιστολές» είναι από τις ωραιότερες που έγραψε ποτέ δ κ. Φαίδων. Έσύ αυτές πρωτοδιαβάσεις, «σε σγυτιώνω άληθινά και σε κάνουν πραγματικόν.» Έλληνα έτσι φράτα πού τις γράφεις. Τού τό είπα κ' εύχαριστήθηκες πολύ.

Γελαστό Άντιπλοίαρχε — 1 Μαρτ. — αυτό τό γράμμα σου άνακατέθηκε με κομμάτια τής Σ.Σ.Σ. και μόνο σήμερα τό βρήκα. Τώρα πιά δεν έχεις παράπονο από τόν καιρό: είναι καθατό άνοήσιτικός, μα και στο Μέτριο σκεδόν τό ίδιο. Χαίρω για τήν ύδρωση του Συλλόγου «Άστικο Άστικο» και περιμένα τό «θαύματα» του.

Άεροπῶρε 26 Μαρτ. — τά έλαβα όλα κ' έκαμα τήν άντικατάσταση. Ναι, φέτος ή Έθνηκή Έορτή μας ήταν έξαιρετική. Όπως σας έγραφε κ' δ κ. Φαίδων, έλασε τή γιορτάσαμε, φέτος τή ζήσαμε. Κ' αν φέτος είχαμε μόνο τό προνόμιο, τού χρόνου άσφαλώς θα έχουμε τή μεγάλη Νίκη, τήν τελική.

Στρατηλάτη τών Έλλήνων — 18 Μαρτ. — τό ποίημα πάτριωτικό, άλλα άτεχνό. Άπό τάλλα, δεν έβρω πῶσα και ποιά θα χρησιμοποιήσω, πάντως σ' εύχαριστώ. Πέσ στον σεβατό σ' άγαπήτ' μου παιπού σου, πῶς δ έπίσημος έκείνος όροταμός τών Έθνητάχρων, πού στή μεγάλη του έπιτοκή είχε διορθωθῆ από τόν κ. Κοτζιά, ματαιώθηκε ένεκα τού πολέμου.

Γι' άλλες έπιτετές άπαντήσεις δεν έχω τόπο. **Έθνική Παλιέ**, 20 Μαρτ. δεύτερο — **Νηρέα**, 19 και 20 Μαρτ. τρίτο και τέταρτο — **Νυχτοπρόγυθο**, 17 και 26 Μαρτ. δεύτερο και τρίτο — **Στέφανε Νίκης**, 20 Φεβρ. — **Μπούλη**, 19 Μαρτ. — **Αουδοβίνε**, 18 και 26 Μαρτ. δεύτερο και τρίτο — **Άλικη Μόρα**, 26 Μαρτ. — **Έθνική Έθνική**, 24 Μαρτ. δεύτερο — **Αουδοβίνε Άρωστήρι**, 16 Μαρτ. — **Άπόλλων τού Μπελβεντέρε**, 15 Μαρτ. δεύτερο — **Αυξ Μπερόνη**, 16 Μαρτ. — και **Φαλαγγιτάκι**, 23 Μαρτ. δεύτερο — καλά μου παιδιά, δεν άπαντώ σ' αυτά τὰ γράμματά σας, έπιζώ όμως να μού ξαναγράψετε γρήγορα.

Η Πρωταρχία τού «Περικουρίου». Χτες έλαβα ένα χοντρό γράμμα. Έχίζω τό κάλλο, βρῶμε μέσα δεύτερο — έπειτα τρίτο, τέταρτο, έξη τό όλον, τόν ένα μέσα στον άλλον. Κ' δ τελευταίος είχε μέσο... τό φύλλο τού 'Ημεροβλήτη τής 1ης 'Απριλίου! Και τού χρόνου, πρόεδρε Νίλς και λοιποί.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Φρού-Φρού, κ. (ΟΚ). Πολυτεχίτης, ά. (ΝΚ). Νικηφόρος Ουράνος, ά. (ΕΑ). Κομηλοπόδαλις, κ. (3). Έλληνική Νίκη, κ. (ΕΜ). Καλαματιανό Άκρογιάλι, ά. (ΓΟ). Μυστηριώδης Προσωπιδόφρος ά. (ΑΚ). Μπαρουτοκαπιτισμένη Σημαία, κ. (Χ). Τρικούβερος, ά. (ΩΗ). Έλληνική Έορτή, ά. (ΒΝ). Κοσμικός, ά. (ΑΜ). Κουρασμένος Όδοικόρος, ά. (ΓΑ). Άστος τών Συνδρόων, ά. (ΙΟ). Άστος τών Θαλασσών, ά. (ΑΒ). Λευκή Φουσανέλλα, ά. (ΕΟ).

Άνακενέσις Ψευδώνυμον: Άλκως Δόξας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Μεσημεριάτικη Ζάλη» τού Φόν Μόλις, «Ρέμβη Φθινόπωρου» τού Άσπρου Γιάου, «Έκδρομη» τού Ριχάρδου Λεοντοπόρου, «Η μάλλα κολυμπάει» τού Τσιγγ. Βολλί και «Φθινόπωρο» τού Έθν. Ήδωδης. Έχουν χάσει τήν έπικαιρότητα τους. — Στή 'Ελλάδα» χωρίς όποιαδήποτε «Φαντασία» τού Φάλακα, «Ηλιοβασιλευμα» τής Σανθ. Κουλιτίνας, «Ο κοσός» τού Τάδρου, «Μισμερό» τού Μόρου τής Άνδρου, «άν τό καταλάβω» τής Σανθ. Κουλιτίνας, «Πῶς τὰ έβγαλαν» τού Σανθ. Ήπείτου, «Η κυρά Μαρία» τής Δοξ. Ύδρας: Γ. ατεροδύ από πολλές άπόψεις. — Προσαυχή» τής Λευκής Καμέλινας και «Κ' όμως» τής Σαλονιτίσσης: Καλογραμμένα αλλά άκατάλληλα για τήν ταρινή περίσταση.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Ένδοξον Άεροναύτην (έλαβα τό λίγα σου λόγια, περιμένα και περισσότερα) Χαρουγήν (8 Μαρτ. — έστειλα 4ο και 8ο χαιρω πού δεν με έσχες) Δωδοναίον (11 Μαρτ. — τις έλαβα έως καλώς) Νυχτοπρόγυθο (11 Μαρτ. — είδες πῶς ή έπιθυμία σου έγινε ά, για κομμάτια τώρα μῆ ρωτάτε! έχω μασούθει τόσο πολλά...) Άρσην (θα ιδῶ' ένα έπικαιρο μπορεί να υπερβήνῆ λιγάκι τό μέτρο) Άλικαίον (8 Φεβρ. και 19 Μαρτ. — πολύ φράτα άπάντησε σάν Γερμανό: σοσ ζή κ' ένας μόνο Έλληνας θα πολεμῆ για τή νίκη φράτα και τό δεύτερο πολεμικό σου δελτάριο) Δούνα Όμπλιγαντού (15 Μαρτ. — έλαβα) Άπόλλωνα τού Μπελβεντέρε (14 Μαρτ. — ναί, έτσι, κατ' ανάγκη, θάμει στο έξῆ ή 'Αλληλογραφία μου: λακωνική' τά έλαβα όλα, μα... τί δυσανάγνωστα πού είναι!) Σπουργίτην (πολύ φράτα ή πολεμική σου γελοιογραφία πού μού τή στέλνει δ μπαμπάς' πέσ του τούς χαιρετισμούς όλων μας' τού έστειλα τους τόμους πού έζήτησε) Δοξασμένο Έδωνάκι (16 Μαρτ. — γράφε μου τώρα πού έκαμες τήν άρχή για τή Σ. Σ. Σ. ένα μόνο κομμάτι μπορείς να στείλῃς' γι' Άσκήσεις δεν είναι πιά καιρός, τού χρόνου! Η Πνεύματα και... έσπαθώματα δυο θέλεις!) Μενεξεδέβιναν (20 Μαρτ. — σου άπήγγησα, νομίζω, και στο προηγούμενο περιμένα τώρα τό μεγαλύτερο) Τρευσοάκκαυλο (22 Μαρτ. — τετραδία έστειλα' τώρα θα έλαβες βέβαια και τόν τόμο) Κορυφονεφάλακην (22 Μαρτ. — ναί, για «θαύματα» είσαι μικρός άκόμα' μπορείς όμως να μού γράφης κάπου-κάπου, και για να σνηθίζῃς) Κρίτανα (τά έλαβα όλα περιμένα) Μάκρον Μπότοσαρη (26 Μαρτ. — ναί, ελ' αυτά τὰ γιορτάσαμε) Βονοπάρτην (4 Μαρτ. — έλαβα' ναί, άλλα γράφε και σε μένα κάπου-κάπου) Δημήτριον Ύγειονόν, Όλιαν Κουφοδόντη κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 29ου Διαγωνισμού Άδωναν. Αί λέξεις τού φυλλαδίου τούτου δεκταί μετ' ου τής 12 'Ιουνίου.

176. Αείγιρφος
Κραυγή σκύλου μ' ένα γράμμα
Και κοινά φρούτα ενάνας,
Και καλά στή Μικρασία
Πόλη ιστορική δηλώνεις.
Γαλλνομιάτα

176. Στοιχειόγραφος
Και πού μάχονται στρατοί
Κι' είναι κοσμοχαλασά,
Γράμμα πέφτει μέσ' στή μέση
Και στήν ίδια τώρα θέση
Βλέπεις θάλασσα πλατιά,
'Η καλύτερα... στενή.

177. Μεταγραμματιοδός
Είναι κάτι πού τό βγάλεις
'Απ' τὰ φρούτα γενικά
Μά ένα γράμμα τού άλλάξεις
Και τόν τόνο του άναβάσεις,
Και μπροστά σου ξαφανικά
Ένα έπίρρημα κοιτάξεις.
Άθνησος

178. Ρόμβος
= Σύμφωνον
* * * = Υϊός τού 'Ισκάβ
* * * * * = Συναίσθημα διαφέροντον
* * * * * = Πλεκτόν σκεδος
* * * * * = Νεκρός, λείψανον
* * * * * = Ένγεμον
* * * * * = Σύμφωνον

Καθώς έξ άριστοδόν: Σύμφωνον, έπίθετον, πονηρία, ήρωσ τού 21, όχι γνήσιος, άντωνυμία, σύμφωνος.

179. Κουμπογραμμόν μετ' Μωσαϊκού
1 2 3 4 5 = Ιστορικός ποταμός.
2 4 3 1 = Προστασιακή.
3 4 4 2 = Αιμοχαρής θεός.
4 3 1 2 = Περισωπον τής Π. Γραφής.
5 4 3 3 4 = Άρχαίον βασίλειον τής Άφροικης. — Αί πέντε αυτά λέξεις δίδουν από έν γράμμα των, τό όποιον άπαντῶ άπαεις εκάστην, και άποτελείται κρούτος
180—184. Μαγικόν Γράμμα
Τή προσθήκη ζεύγους συμφώνων, άχωριστων και πάνποτε τών αυτών, εις εκάστην τών κάτωθι λέξεων, να σχηματισθῶν άνευ άναγραμματισμού άλλι τόσαι λέξεις:
άσμα, ατῆς, αϊσιον, οδτος, ήδως.
Άγις

185. Γρίφος

η	της	ος	ος	νέος
			ει	κόπος
δύοις	άπλα	ος	ος	μας
			ος	Λευδεβίκος

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Άσκήσεων τού φύλλου 4.

27. Λακωνία (Λάκων, Ια). — 28. Βότρως (Βό[δι], τρίς). — 29. Μήμη-κνήμη. — 30. Κίνα-νικῶ. — 31.

Δ Ι Σ	32. ΤΥΝΔΑ-
Δ Ε Ο Σ	ΡΕΩΣ(έδωρ)
Δ Ο Λ Ο Σ	Νέρον, δούς,
Δ Α Ν Τ Η Σ	Άρτα, Ρέα,
Δ Ι Γ Ε Ν Η Σ	Εύα, άρα, σῆς).
Δ Ι Ο Μ Η Δ Η Σ	— 33. 37. Διά
Δ Η Μ Ο Σ Θ Ε Ν Η Σ	του Τ. Τάγος,
	ταύρος, γάτα, άκός, ταγός. — 38. ΕΡ-
	ΜΗΣ-ΑΘΗΝΑ (Έλβετία, Ρούθ, Μα-
	δα[ΤΗ, 'ΗραίονΝ, Σικελία). — 39. Γελῶ
	δ' ό μορός κ' άν τι μη γελοίον ή. — 40.
	Μαιμαντηριών (με μα κτι, Ρίον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πάλι λέξεις μὲ ἀπλό στοιχείο ὁρ. 60, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Ἦσαν τῶν 10 λέξεων 80 λεπτά ἢ λέξεις μὲ κατὰ δέ στοιχία ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χαριστὸς στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[MA' - 588]

Μάρκο Μπότσαρη, μόνο ἀένα ἀγροικαὶ-τάξω. Κάνεις ποτὲ δ, τι λέξ; 'Αλευῶν

[MA' - 589]

Μπομπουλῖνα εὐχαριστῶ. Γράψε διδύμου, ἢ σταθερὴ πρῶτη (στὴ Μ-441). Βοτανάρετης

[MA' - 590]

Σύλλογος «ΕΩΘ ΕΙΜΑΣΤΕ». Προσλαμβάνονται: Λουλοῦδι τοῦ Βράχου, Τρωποσάκκουλο. Νέες ἀρχαιότητες: πρόεδρος: Λουλοῦδι τοῦ Βράχου, ἀντιπρόεδρος: Κρασοπούλου, ταμίας: 'Οδυσσεύς, γραμματέας: Τρωποσάκκουλο, μέλη: 'Ασπρος Γλάρος, Δροσιῶ, Μεσολογγιτοπούλα.

[MA' - 591]

Σύλλογος «ΕΩΘ ΕΙΜΑΣΤΕ». 'Ερακλῆ, εἶσαι λοιπὸν οὐρανοῦ-στις; Μήπως ἔχεις ψεύτικη λεοντῆ; Σίσιφε, μάλλον σά... σισυφοπετρανεδαματοκωλιωματα. 'Ιδεῶδες, τὰ κατὰ σά δχι ἰδεῶδη. Τσαρουχοκίνητη, ἀφήφαμε τὰ τσαρουχιά σας, γιατί' εἶναι... ἀσουλούπητη (!!) παρωδία τσαρουχιῶν. - Νίκη 'Ελλάς, σ' ἔπιασε... «Πονοκέφαλος»;

[MA' - 592]

Σταυρατσέοι: νὰ ξεπεράσετε θλους < τοῦς... οὐρανοῦς! = «Περικοσιπία»: ὠματέρη... νταντὲ τροφοδοταί ἦ... τροφοδοτεταί;... ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[MA' - 593]

Εὐτυχῆς λογίζομαι πού βρέθηκα ἀνάμια, σα στὸ περιβάλλον σας. 'Ενα μεγάλο χαιρετισμὸ ἀπ' τόν: Φιλέρημο

[MA' - 594]

Νίλς, καταγίξ, μεταβαλῶσα διεδύθων-σιν, ἐμπίπτει κατὰ τῆς κεφαλῆς σου! 'Αντιπρόσωπος Καθάλλας - ἦ καὶ μόνη - οὐδέποτε διανοήθη νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Σκῆρον! Καημένο παιδί... «ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ»

[MA' - 595]

Η «ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ» ὀργανώνει «Παν-διαπλασιακοὺς Ποδηλατικοὺς Ἀγῶνας». Γενικοὶ ὄροι: Ἡμέρες ἀγῶνων: 25, 26, 27, 28 Ἀπριλίου. Συμμετοχὴ δεκάδραχμη. Πρῶτη ἡμέρα: Ἀγῶν ταχύτητος κοριτσιῶν. Δευτέρη: Ταχύτητος ἀγοριῶν. Τρίτη: Ἀντοχῆς κοριτσιῶν. Τετάρτη: Ἀντοχῆς ἀγοριῶν. Βαθμολογοῦνται χωριστὰ μικρὴ καὶ μεγάλη τάξη, ἄτομα καὶ σύλλογοι. Ἐπιδόματα δηλώσεις μέχρι τὸ Πάσχα. Βραβεῖα πλουσιώτατα. Πληροφορίες: 62-269.

[MA' - 596]

Πόλεμος μας νατίπαινεσ !! Ζάχαρη Ταυρομάχος

[MA' - 597]

ΧΑΡΙΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ. Διαγράφονται τὸν συλλόγου: 'Αναστανάρης, Δοξαμένο Εὐζωνάκι, Ἀνεμόνη, Τουλῖα. Προσλαμβάνονται: Τρελλὸ Βάλς, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ποδηλατιστῆς.

[MA' - 598]

Δοξαμένο Εὐζωνάκι, θέλεις νὰ σοῦ σταίλω χαρτοφύκαλλα; Πολιτικὴ σου ἀπέτυχε. Ροδοπέταλα

[MA' - 599]

Δοξαμένο Εὐζωνάκι, στὸ τηλέφωνο, ἀρνήθηκας... Στὸ γράμμα ἐπιβεβαιώ-νεις... καὶ πρὸ 3 ἑβδομάδων... Βιλικρι-ναια μηδέν.

[MA' - 600]

Στὴν τριάδα μας προστίθεται καὶ τέ-ταρτος: τὸ Νυχτοτάγματο: Τρεῖς ἀλλόκοτοι ἄνθρωποι. ΑΡΙΩΝ - ΝΗΡΕΥΣ - ΑΘΗΝΑΙΟΣ

[MA' - 601]

Η πρωτοβουλία τῆς ὀργανώσεως πο-δηλατικῶ ἀγῶνος ὀφείλεται εἰς τὸν 'Δέμα

[MA' - 602]

Ενδοξο Τσαρούχι, οἱ ἀποκαλύψεις σου μέ ἐξηντῶσαν περιμένω σχετικῆς ἐ-ξηγήσεως. Αἰδὲν 'Αριστῶσειν

[MA' - 603]

Διαπλασκόμοι! Ἡθεῖς ἴσως νὰ ἀν-ταλλάξω. Ὁ Μικρὸς Καλλιτέχνης ὁ-μως ΜΟΝΟΝ... συλλέγει! ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΚΙ

[MA' - 604]

Νίλς (Περικοσιπία) Φηλός, σοβαρός. Ὅμιλεῖ συνήθως κατόπιν... σκέ-ψων. Τρομερὰ εἰλικρινῆς. Σιφολόγη

[MA' - 605]

Ἰδεῶδες (MA' 307) ἀνα-φνηκτικόν. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

[MA' - 606]

Στοιχειωμένο Καρδί, Βράχς τζάτ, θαυ-μάσια !! Τὸ ποδήλατο πῶς πᾶει; 'Ελληνικὸς Θρόλος ΣΥΛΛ. ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ

[MA' - 607]

Ραδιοφῶνον. Ἰδεῶδες: ἡ δῦσις (εἰδή-σας). Σιφουνας: Ὅμιλεῖ ὁ ἀρχηγός. 'Αθηναῖος: 'Αθηναϊκῆς κανάδας. 'Ασὺλ-ληπτες: Ἔρα τοῦ... παιδιοῦ. Νίκη-Ἑλλάς: 'Απο-σπάσματα. Ἑλληνικὸς Θρόλος: Τζάτ. ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑἲΤΟΣ ΣΥΛΛ. Ἀνοιχτόκαρδοι

[MA' - 608]

Οἱ «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ» δηλώνουν στὸν Διαπλασκόμο διὲ δὲν λαμβάνουν μέρος στὸ δημοφῆλημα πρὸς ἀνάδειξη τοῦ καλύτερου συλλόγου.

[MA' - 609]

Τὸ σέβη μου στὰ μέλη τῆς «Νίης - Ἑλλάδος» καὶ ἐπ' αὐτῆς Ζάχαρη - Ἰδεῶδες - Ἰππότη. Μιχ. Στρογκῶφ ΣΥΛΛ. ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ

[MA' - 610]

Ζάχαρη. Πληροφορήσεις διὲ ὁ παρὰ σοῦ ζητηθεῖς προτάτης δὲν ἐναφανίσθη ἀκόμη, σοῦ προσφέρω τὴν ἰδικὴν μου προ-στασίαν καὶ συμμαχίαν δέξασαι; 'Ελατιδοφόρος

[MA' - 611]

Φιλαναγνώστα. Ἡ γνωριμία σου μὲ ἐνθουσιᾶσ' τὸ νὰ δεχθῆς τὴν ἀλ-ληλογραφίαν μου, θά εἶναι γιὰ μένα χαρὰ καὶ τιμῆ. 'Ελατιδοφόρος

[MA' - 612]

Διακόπτεται ἀλληλογραφίαν, συνεχίζω ἀν-ταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν στὴν νέ-αν μου διεδύθωναι: Ἰωάν Πικιώνη, Βοζι-νὸς 16, Ἀθήναι (8). Μελαχρσινὸ Ναυτάκι

[MA' - 613]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυσ-τικὰ μὲ εἰς τὰ Διαπλασκόπουλα. Περιμένω. Αἰεθνοῖς: Μάκην Σαχίνην, Ἰωάννου Χρυσοστόμου 22, Νέα Ζυῖρνη, Ἀθήναι. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΙΚΗΣ Δευκῶν Ἀετῶν

[MA' - 614]

Καταρακτιδῆς βροχῆ, συνοδοιμομένη ὑπὸ ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν, ἔχει θόρυθα ἄντα τὰ δυστοχῆ!.. ἀπὴ θρα-κώθησαν φρικτῶς. Παραδότομα ἐλευτομε-ρῆ κατάλογον: 'Εξιδανός=ἀροσπούλος. 'Αρίων=Μαυρίδης, Σουλφίς=Γεωργιοπού-λου, Δευκὸ Κερινάκι=Κ. Γεωργιοπούλου. Θυμάτων τινῶν δὲν δεχηκριβῶθη εἰσατὶ ἡ ταυτότης. ΠΑΛΗΝΑΤΣΟΙ

[MA' - 615]

Θέλτε νὰ περάσετε ὄρακα καὶ εὐχά-ριστα τὴν ὄρα σας; Καθῆστε νὰ ἀπαντήσετε στὸ ΤΡΙΑΘΛΟ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΑΡΕΑΣ

[MA' - 616]

Νίλς, ἀσφαλῶς τὸ θυμῶσαται. Ἐὰν ὄμως θυμᾶσαι τὸ κωνηγητάκι, τὸν 'Αρη καὶ τὴν κατόσκοπο τὴν μπαρμποῦτα; 'Ερμῆς, Δουλουδένια

[MA' - 617]

Χουλοοῦλουδο, δὲν μοῦ μακοφαίνε-ται βιάσω. Ἀποδεικνύεται! Πρω-τεῖνω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Αἰεθνο-σῆς: Ὀθρανία Κάρβελλο, Κανάρη 24 Ἀ-θήναι. Δουλουδένια

[MA' - 618]

Ἰδρῶται σύλλογος ΚΕΡΑΜΟΣΚΕΠΗΣ ΤΑΡΑΤΣΑ, σκοπία... Ἀναμειναιτε

[MA' - 619]

Ἄσχοι μεγάλων ἀνδρῶν: Ἐανθὸς Ἰππότης: Ὅλαι αἱ ἔδοι ἔ-γουςι πρὸς τὰ Πατήσια. Αἰωτός

[MA' - 620]

Μικροκαλλιτέχνη ('Αδαμῶπουλα) Φινίτο λά Μουζῖκα. Ἐπράσινο ἄλογο... ἦ ἐν πολλὰς ἀμαρτίας περιπεσοδα γυ-νή... κατέρυγεν εἰς Μοναστήριον «Νίκης». 'Ελλάδος» Εὐγε!

[MA' - 621]

Προκηρῶσαμεν διαγωνισμὸν φωτογρα-φίας σύμφωνα μὲ τοὺς ὄρους τῆς «Διαπλάσεως». Συμμετοχὴ δωρεάν. Βρα-βεῖα ἐκλεκτότατα. Στελλάτος: Καττὴν Γα-ληνοῦ, Ἴωνος 7. Θερεμῆν Πατριώτισσα, Ἐθνικὸς Παλμός τῆς «Νίκης» Ἑλλάδος

[MA' - 622]

Βόμβα !!! Προσλαμβάνομεν, Ἐανθὴ Ἀ-μαζόνια καὶ Κρημανταλῶν. Ἀντιπρό-σωπος Ναυπλίου, Βασικὸς Ἀετῆς. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΑΡΕΑ

[MA' - 623]

Σύλλογος «Διαπλασιακὸ Στερεώμα». Προκηρῶσαμεν Δημοσιόφισμα κα-λυτέρας Ἰστορίας γέλιων καὶ κλαυμά-των Ἀναλία. Ὅριον φήφων: δέκα. Ψῆφος 0,50. Δέκα φήφοι τέσσερις δραχμῆς. Προ-θεσμία ἡμέρας. Βραβεῖα: βιβλία !!! Δια-πλασκόμοι σπεῦθε !!! Διεδύθωναι: Φαρ-μακτεῖον Τακαλῖζου, Καλάνδρι, διὰ σύλ-λογον.

[MA' - 624]

Νηεῖα, ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι καθηγη-τῆς τῆς ἱστορίας; Βοῦ, Νίλς, εὐκο-λο μάθημα: δὲν τὰ μαθήματά σου ἀπὸ τὸ βιβλίον. Στυριανόπουλο, κοπιᾶζεις ἀ-κόμα πολὺ; ΘΗΣΕΥΣ - ΓΚΡΙ-ΝΤΑΦ - ΚΑΛΟΥΤΧΟΣ

[MA' - 625]

Πρωτομπαίνοντας στὸν διαπλασκόμοιο σᾶς χαιρετῶ. Ἀποκαλύφεται. ΑΝΟΙΧΤΟΣΜΗΝΑΓΟΣ

[MA' - 626]

Χαιρετῶ ὄλους-ες. Γελαστὲ Ἀντιπλοῖ-αρχε, θαλάσσιο ἀρᾶκι μοῦ μυρίζεις. ΟΠΑΟΠΟΥΓΒΟΑΝΤΗΣ